Lucrarea Sfinților Părinți

Ghiduri de tratament

Părintele I. Romanidis

Sursă: „ Dogmatica empirică a Bisericii Ortodoxe Catolice conform tradițiilor orale ale Părintelui Ioannis Romanides ”. Volumul A.

Succesorii Sfinților Apostoli au fost numiți Părinți și chiar Părinți Apostolici, iar succesorii acestora din urmă sunt cei care au fost caracterizați drept Părinți ai Bisericii. În esență, Părinții sunt puntea care leagă epoca apostolică de fiecare epocă bisericească, motiv pentru care, și așa cum se spune, Biserica este apostolică, pentru că este patristică.

Părinții nu sunt doar marii oameni de știință care au cunoscut cunoașterea și înțelepciunea umană, ci cei care au primit Duhul Sfânt, au participat la energia îndumnezeitoare a lui Dumnezeu, au dobândit cunoașterea existențială a lui Dumnezeu și au formulat-o, cu darurile și educația specială pe care le aveau.

Era patristică este era apostolică din fiecare epocă, care este legată de acțiunea neîntreruptă a Duhului Sfânt în Biserică. În esență, era apostolică și patristică este viața bisericească.

Prin ce se deosebesc Părinții de Apostoli?

„ Trebuie să caracterizăm care sunt principalele caracteristici ale erei apostolice. Ce este un apostol, ce este o parohie în era apostolică, ce este teologia, care este scopul teologiei, care sunt gradele de înțelegere teologică și care sunt sfinții, care sunt Părinții Bisericii și care este diferența dintre apostoli și Părinții Bisericii .”

Părinții Bisericii sunt urmașii Sfinților Apostoli și au aceeași experiență ca aceștia. Ei au avut experiență personală și au născut copii duhovnicești

care s-au renăscut în Hristos. Îndrumarea și renașterea lor este legată de calea spre îndumnezeire. Aceasta este în esență o îngrijire pastorală ortodoxă. Dar pentru a-și călăuzi copiii duhovnicești spre îndumnezeire, trebuie să cunoască personal această cale, altfel practica îngrijirii pastorale este extern-etică. Părinții sunt teologii din Biserică, întrucât au atins iluminarea și îndumnezeirea, motiv pentru care îngrijirea pastorală a oamenilor trebuie făcută teologic.

„ Se pune întrebarea, cine este acest Părinte al Bisericii, de ce este numit Părinte al Bisericii și cine sunt acești sfinți și toți acești teologi și cum teologizează ei? Aceasta este o problemă care necesită o atenție foarte mare .”

Părinții Bisericii au ajuns la experiența misterului Rusaliilor. Iar inspirația divină este inextricabil legată de Rusalii. „ Ne întrebăm dacă doar scrierile Sfintei Biblii sunt inspirate de Dumnezeu sau și scrierile oamenilor istoriei inspirați divin? ”. Desigur, și scrierile Părinților sunt inspirate divin, deoarece „ experiența Rusaliilor se repetă chiar și după Rusalii ”.

Astfel, Părinții au ajuns să cunoască învățătura despre Sfânta Treime, dar important este că Părinții au ajuns să cunoască și calea de a-și conduce copiii duhovnicești spre experiența și cunoașterea Dumnezeului Treimic.

„ Există cei care știu atât unde merg, cât și cum să ajungă acolo. Aceștia sunt marii Părinți ai Bisericii, care cunoșteau învățătura despre Sfânta Treime, dar cunoșteau și calea .”

Fundamentul teologiei patristice este legat de esența vieții bisericești, care se concretizează în catharsis, iluminare și îndumnezeire. În acest cadru, trebuie văzută și învățătura Părinților despre societate și fenomenele sociale. Învățătura lor nu trebuie examinată dintr-o perspectivă ideologică, contemplativă și sociologică. Pentru a înțelege modul în care au trăit Sfinții Părinți, trebuie văzut modul de viață al monahismului ortodox contemporan, care este catharsis, iluminare și îndumeire.

„ În teologia patristică, fundamentele conceptului ortodox de comuniune, adică comuniunea bisericească, care este exprimată prin excelență astăzi în monahism, sunt purificarea, iluminarea și îndumnezeirea .”

Rugăciunea, și în special rugăciunea mentală, este un semn că omul se află în stadiul iluminării, trecând anterior de stadiul purificării și fiind acum pe drumul spre viziunea lui Dumnezeu. Atunci omul devine teolog în Biserică. Un teolog ortodox este cel care se roagă, și într-adevăr mental, și are dreptul la experiență divină. Nu este vorba de reflecție teologică, ci de exprimarea vieții experiențiale.

Acest lucru se vede clar în scrierile Părinților și, într-adevăr, în antropologia lor ortodoxă. Nu este posibil să analizăm lucrările patristice și să ignorăm această realitate.

„Dacă nimeni nu se uită înapoi la scrierile Părinților pentru a vedea antropologia lor, pentru a vedea temeliile spiritualității lor, pentru a vedea care este această stare de iluminare conform Părinților și care sunt efectele stării de iluminare asupra educației fizice a omului, cu toate aceste fapte eroice pe care monahii le-au săvârșit în pustietăți, pe stâlpi, fără mâncare și Dumnezeu i-a ținut într-o stare îndumnezeită, nu poate înțelege ce este teologia ortodoxă .”

„ Este foarte periculos să te ocupi de texte patristice dacă nu ai o idee clară despre cadrul tradiției patristice, de asemenea, dacă îți imaginezi că Părinții au fost gânditori. Părinții nu sunt gânditori .”

S-a creat impresia că unii Părinți care practică în mănăstiri și deșerturi sunt asceți-isihaști, în timp ce alții care slujesc în lume sunt sociali. Cu toate acestea, „ toți Părinții teologi ai Bisericii sunt isihaști ”. Toți creștinii din Biserica antică, așa cum se vede în Faptele Apostolilor și Epistolele Apostolilor, erau isihaști. Mai mult, profeții din Vechiul Testament erau isihaști, la fel ca Apostolii și Părinții din viața Bisericii. Acesta este motivul pentru care Părinții Bisericii nu pot fi împărțiți în Mari Părinți și Părinți Isihaști. „ Toți Părinții au fost asceți, asceți ”. „ Tradiția ascetică este esența Sfintei Biblii ”.

Părinții s-au vindecat și ei, au ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu și apoi au vindecat bolile spirituale ale oamenilor. Teologia patristică este medicament spiritual.

„ Teologia patristică este plină de reprezentări medicale. Trebuie doar să ne uităm la troparele Bisericii, la slujbe, și vom vedea cât de pline sunt de aceste expresii, «medicul sufletelor și trupurilor noastre» etc. Îl

reprezentăm pe Hristos însuși ca doctor, mănăstirile ca spitale și pe Părinții Duhovnicești ca doctori, nu ca părinți morali .”

După cădere, omul s-a îmbolnăvit spiritual, mortalitatea și pasivitatea au intrat în existența sa, iar puterile sufletului și trupului acționează nefiresc. Aceasta înseamnă că are nevoie de vindecare.

„ Părinții Bisericii sunt interesați de om, așa cum este el în acest moment de astăzi, pentru că ceea ce are nevoie de vindecare este omul .”

Teologia patristică este un tip de psihiatrie, dar diferă foarte net de psihiatria modernă și, într-adevăr, nu o depășește, deoarece „ are lucruri pe care psihiatria nici măcar nu și le imaginează că există, nici psihologia ”. Astfel, Părinții Spirituali se află în fluxul Tradiției, ei îl cunosc pe Dumnezeu din experiență și îi ajută pe alți oameni să împărtășească această experiență. De aceea, Părintele Spiritual este identificat cu teologul, deoarece paternitatea spirituală este legată de vindecarea personalității bolnave a omului.

„ Ortodoxia, acum, ce este ea? Este un grup de Părinți Duhovnicești, care știu că fiecare are această comoară în el, energia mentală. Și care este lucrarea Părintelui Duhovnicesc? Unde există o mică scânteie în cărbuni, iei foalele, sufli în el și după un timp devine o flacără. Aceasta este lucrarea lui. Cel care este luminat și, pentru că este luminat, știe cum să-l lumineze pe celălalt, îl apucă pe celălalt și ia scânteia pe care o are în el, iar această scânteie o transformă acum în foc și se poate ajunge la starea de îndumnezeire.”

Aceasta este lucrarea Bisericii. Dar, pe măsură ce Biserica a evoluat, în loc să fie un complex de Părinți Duhovnicești, ca un spital, care are, să zicem, cincizeci de medici, au trecut două mii de ani și s-a găsit un spital fără medici, dar cei care sunt înăuntru și nu vindecă nimic se numesc medici. Adică, suntem în pericol să ajungem în acest punct și singurul lucru care ne va salva este o întoarcere la Părinții Bisericii .

Părinții spirituali, ca doctori spirituali, pun mai întâi un diagnostic spiritual al bolii. Apoi, Părintele Spiritual îi ajută pe copiii spirituali să treacă de la purificare la iluminare și îndumnezeire.

Diagnosticul este că „ inima omului a fost pângărită ”. Iar tratamentul „ constă în ca gândurile să părăsească inima și să rămână un singur gând,

care va fi memoria veșnică a lui Dumnezeu, astfel încât atunci când cineva lucrează, citește, scrie, se plimbă, lucrează în fabrică, merge la cumpărături și chiar și atunci când doarme, dorința va funcționa automat în el. Astfel, această dorință devine independentă de materia cenușie logică, care se află în creier, și funcționează constant ”.

Părintele Spiritual experimentat cunoaște starea spirituală a creștinului aflat în purificare și iluminare și îl îndrumă în mod corespunzător. Există dovezi clare că persoana este vindecată atunci când devine un templu al Duhului Sfânt și se roagă neîncetat. În această perspectivă, trebuie să vorbim despre ascultare. Ascultarea este față de Părintele Spiritual, care cunoaște din această latură interioară a vieții spirituale și cu scopul de a trece de la purificare la iluminare și teosis.

„ Astăzi a existat o perversiune a conceptului de ascultare. Și cineva ne învață că Părinții spun să ascultăm de Părintele Duhovnicesc. Da, cărui Părinte Duhovnic? Aceasta este problema. Nu vei asculta de niciun Părinte Duhovnic. Pentru că, dacă asculți de un Părinte Duhovnic, care nu are nicio idee despre purificarea minții, cu siguranță nu vei dobândi o minte purificată. Mintea ta nu va fi niciodată purificată .”

Paternitatea spirituală se practică în paralel și în combinație cu Preoția, deoarece omul progresează spiritual prin viața ascetică, dar și sacramentală. Aceasta înseamnă că, pentru a deveni un Părinte Spiritual, omul trebuie să se renască spiritual, să aibă Harul lui Dumnezeu în el.

„ Hirotonirea era un act al Bisericii, prin care Biserica certifica că era Prezbiter, deoarece ajunsese la un anumit punct și, prin urmare, era și Părinte Duhovnicesc. Totuși, dacă nu ajungea la acel punct, nu era Părinte Duhovnicesc, deci nu putea ajunge la hirotonirea unui Prezbiter, la hirotonirea unui Episcop .”

Desigur, învățătorul preeminent în Biserică și Părintele Spiritual preeminent este Episcopul.

„ Știm foarte bine că Episcopul este învățătorul prin excelență al Bisericii și Părintele Spiritual. Aceasta este Episcopul, motiv pentru care Episcopul era numit Părinte. Când spuneau «Părinte» în Biserica veche, nu se refereau la Prezbiteri, ci la Episcopi.”

De aceea, Episcopii Bisericii, ca Părinți Spirituali, sunt numiți Părinți, iar când au luat parte la un Sinod și când devin Sfinți ai Bisericii, sunt numiți Părinți. Acum, această distincție între Sfinți și Părinți nu există printre Părinți. În Părinții Bisericii, Sfinții sunt Părinți, iar Părinții sunt Sfinții. Dar Episcopii sunt Părinți prin excelență. Ceea ce numim astăzi Episcop: Eminența Voastră, Excelența Voastră, Preafericirea Voastră etc. În acei ani îl numeau Părinte, era Părintele Spiritual .

Prin această vindecare spirituală, în care mintea umană trebuie să fie vindecată, trebuie să vedem și învățătura Părinților despre problemele sociale.

„ Nu ne rugăm ca iluminarea să se întâmple în viața viitoare. Întregul efort de iluminare este pentru această viață. Și în această viață trebuie să aibă loc schimbarea personalității umane. Și, prin urmare, din moment ce efortul de a schimba personalitatea umană se depune în această viață, rezultă că întregul efort se depune și pentru schimbarea structurii sociale. Adică, schimbarea nu se limitează doar la viața viitoare.”

Din acest motiv, Părinții Ortodocși ai Bisericii au avut o influență enormă asupra problemelor sociale ale timpului lor. De aceea, legislația Constantinopolului, care este legislație romană, pentru tipul său, pentru vremea sa, a atins apogeurile. Și nicio legislație nu poate fi comparată cu legislația Constantinopolului, mai ales în anii lui Justinian și după Justinian .